

COLUMN

TOMMY WIERINGA

Verschoor

Gehaast liep ik door Leiden en dat was jammer, want Leiden is een mooie stad. Ik moest nog eens terugkomen met minder haast, dacht ik – de sterrenwacht is een van de oudste van Europa, er komen mensen helemaal uit China en Japan om Leiden te zien.

In een klinkerstraatje propte een vrouw een vuilniszak in een elektronisch gestuurde vuilnisbak. Ik vroeg haar de weg naar de Burgsteeg, waar ik een paar verhalen zou voorlezen voor een blank en welgesteld publiek. De vrouw keek op van haar worsteling met de vuilnisbak en zei: „U en ik hebben iets gemeen.”

Ten aanzien van kleine wonderen heb ik mettertijd een houding van passieve bereidheid aangenomen, zodat ik zei: „Vertel.” „Boeli van Leeuwen”, zei de vrouw. „Ik weet dat u een bewonderaar bent. Ik schreef een boek over Curaçao waarin hij voorkomt. Ik wilde het u al een tijdje toesturen.”

Ik gaf blijk van verrassing en nieuwsgierigheid maar moest nog altijd naar de Burgsteeg. Ze liep een eindje voor me uit en wees me waar het was. Ze zou het boek naar mijn

uitgeverij sturen, beloofde ze, het was echt iets voor mij. In Koetshuis De Burcht ontmoette ik de andere auteurs van dienst, onder wie Frank Koenegracht, die ik al net zo bewonder als Boeli van Leeuwen. We dronken witte wijn.

Koenegracht vertelde verdrietige verhalen over zijn leven. Op het podium las hij gedichten waar je om moest huilen en lachen tegelijk. Een licht gedicht ging over Verschoor, het heette *Heb je alles bij je*.

*Vissen met Verschoor is rustig en goed.
'Niet denken,' is zijn advies.
'Denken vermindert de kans op vis.'*

*De Door Zeelten Gevreesde
hangt vol stoeltjes, kussentjes, mesjes
en twinkelende schaaftjes.*

*'Hm', zegt hij, turend naar de sterren
in de Deense zomernacht,
'reken maar dat daar een hoop vis zit.'*

Verschoor duikt in het werk van Koenegracht een paar keer op. Nooit wordt uitgelegd wie

hij is. Dat vond ik interessant. Een paar jaar geleden schreef ik een handvol verhalen waarin Verschoor figureerde als een soort Elckerlyc. Tevergeefs heb ik andere schrijvers gevraagd om ook Verschoorverhalen te schrijven, om zo een doorgeefpersonage te scheppen en de literatuurwetenschap over honderd jaar tot wanhoop te drijven: 'Wie was in godsnaam die Verschoor?!'

Na het optreden stelt Koenegracht me voor aan een man in het publiek die Verschoor heet. Hij bestaat echt, De Door Zeelten Gevreesde, ik schud zijn warme hand.

Verschoor kan smakelijk vertellen over geheime plekken waar magisch veel vis zit (spaarbekkens), en ook over Boeli van Leeuwen weet hij wel het een en ander.

Zo'n avond was het, en het had me niet verbaasd als rond middernacht ook Huckleberry Finn of Josef K. nog hallo waren komen zeggen.

“
KOENEGRACHT
VERTELDE
VERDRIETIGE
VERHALEN OVER
ZIJN LEVEN